

Teneşirde Rakseden Kadavralar

– Gürsel ÇOPUR · 14 Eylül 2011

Apartmanın ışığı emen merdivenlerinde ilerlerken soluk soluğa kalmış başka birisini fark etti.Pirinç desteklere ellerini dayayarak yorgunluğunu hissettirmemeye çalışan bu ihtiyar,karşı komşusu Necip Dede idi.Asırlık çınar olan bu komşusunun esrarengiz sohbetlerini dinlemeyi çok severdi.Bir hayli zamandır evine uğramaz olmuştu.Binadaki kuşatılmış sessizlik akımına bu iki dost da malesef kapılmışlardı.Işığın azizliğine uğrayan kapının endamı,anahtarı epeyce zorlamıştı.Sanki tanımadığı bir güç evine girmemesini söylüyordu.Girmeliydi.Kitapçıdan sipariş yoluyla satın aldığı tarih ve roman kitaplarını bitirmeliydi.Okudukça huzur bardağı doluyor ve dünyaya bakış tarzı dikey boyutta artıyordu.Kitaplarla olan sohbetin ne demek olduğunu Necip Dede'den öğrenmişti.İhtiyar olmasına rağmen o da kitap kurduydü.Hayatının hiçbir karesinde gözlük kullanarak kitap okuduğuna şahit olmamıştı.İçindeki aşk onu pişirmiş ve rahatsızlıklarını kitap ile unutma yolunu seçmişti.Çok başarılı olmuştu bu ideal lalezarında..

Eşinin samimi havada demlemiş olduğu bergamot kokulu leziz çayın sohbete ayrı bir neşve kattığı inkar edilemezdi.Birlikte kitap okumanın,bazen hanımının anlamadığı yerleri sorup öğrenmesinin eve apayrı bir huzur kattığı muhakkaktı.Yaşlı çınardan öğrenmişti bu tarz uygulamaları.İlim sonsuzluğa giden bir yolsa,sonsuzluğa ip atmak da en azından dünyanın dışına taşabilmenin mutluluğuydu.

Nasıl oldu da unutmuştu.Bütün bu düşünceler içerisindeyken Necip Dede'yi evlerine misafir etmemek olmazdı.Hep o mu gidecekti kitaplıkla dayalı döşeli gümüş eve.Kimseyi rahatsız etmeyen tatlı bir tıklamayla kapının tokmağından çekti ellerini.Bir müddet bekledi.Gecikmenin de verdiği heyecanla ikinci tıklamayı gerçekleştirdi.Kapıyı her zamanki heybetli haliyle açan yüce beden,elinde tuttuğu kitabıyla tebessümünü esirgemiyordu."Çok enfes bir yerde kaldım evlat!" demesiyle meseleyi anlamıştı.Ne de olsa ondan öğrenmişti kitaplar içinde kaybolmanın ne anlama geldiğini..Evine davet etti.Kimseyi kırmayan ve gücendirmeyen sohbet ustası Necip Dede bu daveti de kıracak değildi.Kendisi söylemişti:"Birine söz verdiği zaman,söz, bir bahane haricinde ertelenemez;o da ölümdür!"

Ağzından dökülen her sözü arşive eklenecek seviyede birisiydi.Kısa süren hoşbeşten sonra esas konuşulması gerekenlerin temellerinin atılması gerekliydi.Aslında Necip Dede'yi de biraz onun için çağırmıştı.Hanımının da dinlemesini istemişti.Kalbi sohbet aşkıyla pür pür esen ihtiyar,bu düşünceleri enine boyuna sezmişti.Fark ettirmeden söze başlayarak ortama fikirleri uçuran sözlerini bir tohum gibi atmaya başlamıştı.Bazen soru-cevap şeklinde de sürdüğü oluyordu bu neziz ortamın.

-Sen gelmeden önce esrarengiz bir kitap okuyordum.Orada şu cümle dikkatimi çekti evladım:"Girtlağına kadar şöhret ve kapital içinde bulunan bir derebeyi,çarşıda ciğer satamaz!"

-Bu ne demektir,tam olarak anlayamadım?

-Hayata karşı miyop dengesizliği bulunan birisi,en yakınındaki bir muhtaç gönlün ne istediğini,neye kavuşması gerektiğini keşfedemez.

-Bu çirkeften kurtulmanın yolu nedir?

-Çirkef,insanın ruhunun temizlenmesiyle atılır ancak.İnsan,ruhuyla ayakta durduğuna göre,ruhunu da yönetebilmesini bilmelidir.Her inandığını yaşamın zannedersen,yaşadığın maceraya topyekün inancın nazarıyla bakarsın.Buna ruh körlüğü de denebilir.

-Dimağımıza sapanan birkaç kılıktan bir tanesi de bu olsa gerek.Belki de en önemlisi.Gecenin ses çıkarmayan püsküllerinde hoş bir intiba bırakan bu sözleri dinlemek ne harika..

-Asıl harika olan,bu gibi sohbetlerin yaşatılmasıdır.Sohbet,kalp işidir.Ruhu doyurabilecek en büyük mekanizma,kalptir.Putrak acısı gül gurbetinde paketlenmişse,kalbimizle sunacağımız her hamlenin bir değeri olması gerekir.İnsanların değersiz gördüğüne değer veren,en büyük kalptir.

-Bağışla beni Necip Dede ama..son cümledeki esrarı da tam olarak kucaklayamadım.

-Dinle öyleyse evladım.Bir gün Yüce Peygamberimiz(sav) ile arkadaşları yolda yürürlerken,sokağın izbe köşesinde bir köpek leşine rastlamışlar.Kimisi kokusunu,kimisi görüntüsünü,kimisi de ortamın halini sözleriyle hicvediyorlarmış.Efendimiz(sav) onlardan farklı düşündüğünü ima edercesine tarihe küpe olacak şu sözlerini nakşetmiş:

"Görmüyor musunuz,dışleri inci gibi pırlı pırlı.."

Gerçekten de Necip Dede, tanıdığı insanlar arasında farklı bir yere sahipti.Her söylediği veya anlattığı bir hayat motifydı.Eşini kaybettikten sonra daha da içine kapanık hale gelmişti,ama bu onun için bir eksiklik sayılamazdı.İnsanları tanımış,hayatı sırtında taşır hale gelmişti.Sanki bütün kaldırımlar onun komutası altındaydı.Hırpani kılıklı kalabalıklara bayram elbisesi giydirmeyi hayatına zirve hedef edinmişti.Yüzünde granit karpostalı olanlar tebessümü unutmuştu.O ise bunca yaşına rağmen yılların vefasına sığınarak gülümseyişini kimseden kesmemişti.

Yıllar öncesinden şöyle seslenmişti:"Ruhunda cirit atan kötü gölgelere karşı gözüpek ilerleyebilme yollarını araştırmak gerekir." Onu dinleyenler arasında kendisinin de bulunduğunu bilmesi,ne silinmez bir hatıraydı.Yaşadıkça hatıranın büyüklüğü de artıyordu.Bazen olur insan,kitapta okuduğu bir cümleyi derin manada kavrayamaz.Sonra tekrar dönüp aynı yere hatıra olarak süzülürse eksikliğini hayret içerisinde gözlemler.

Vakit bir hayli geç olmuştu..sohbetin doyuruculuğu evin dört bir yanına elçi göndermişti.İçilen çay sohbete şeker olmuş ve eritilmişti.Sohbette çayın unutulmaması gibi bu hatıraların da albüme taşınması gerekliydi.Düşünce bunu gerektiriyordu.Necip Dede,bu düşünceyi tahmin etmişçesine ayağa kalkarak şu sözlerini de ekledi:

-Düşüncedeki olgunluk mecaz olamaz.Kadavraya bakarak ölüm tam anlaşılabilir.Dışarıdaki meyvesiz hareketler ne kadar hızlı olursa olsun,içeride ayaklarını kullanamazlar.

Gürsel ÇOPUR